

ringsarbejder, Kultiveringsarbejder, som maatte anses for ønskelige ikke blot for Arbejdsløshedens Bekæmpelse, men ogsaa for Landbruget selv, som derigennem formentlig vil blive bedre stillet i Henseende til Ydedygtighed. Hvad angaar den forbedrede Form for Ydelse af Hjælp til Driftslaansforeninger, som udlaaner Midler til Driften af mindre Landejendomme, har jeg jo tidligere fremhævet, at medens disse Foreninger nu kun omfatter Husmænd, vilde der ikke fra vor Side være noget at indvende imod, at man tilstræbte en Udvidelse, saaledes at de ogsaa kom til at omfatte andre Dele af Landbruget.

Til de nævnte offentlige Arbejder foreslaas ligesom tidligere dels Udlaan, dels Tilskud, hvor der anvendes danske Materialer, i alt 16 Mill. Kr., altsaa i det hele en Nødhjælpsordning som den, der er kendt fra tidligere Aar, og som dog har givet en væsentlig Del Arbejde i de Trængselstider, som de danske Erhverv har oplevet. Jeg fremhæver atter, at det er jo ikke blot af Værdi for dem, der er arbejdsløse, at Mulighederne for at faa Arbejde aabner sig; det gælder ogsaa de selvstændige næringsdrivende, Haandværksmestre og andre, at de med største Utaalmodighed spejder efter, om der ikke skulde være saadanne Arbejder paa Stabelen af offentlig eller privat Art, som kunde give ogsaa dem Mulighed for at faa nogen Indtægt.

Pengene til de Tilskud, der er forudsat ydet i Henhold til Loven, tænkes ligesom i det oprindelige Regeringsforslag opkrævet som en særlig Kriseafgift paa Formuer over 50 000 Kr., og Formen er den, som der opnaaedes Enighed om mellem Radikale og Socialdemokrater under den Forhandling, der fandt Sted i et Folketingsudvalg. Det er jo ved denne Form for Afgiftsydelse tilstræbt, at de reelle Formuer, der har høstet Udbytte ved Kronestigningen, ved Valutaordningen, atter skulde afgive en mindre Del deraf til Hjælp for det Erhvervsliv, som har faaet forøgede forbigaaende Vanskeligheder ved denne Genrejsning af Landets Økonomi. Denne Afgift vil jo ganske særlig være vendt imod dem, der har de store Formuer, de reelle Formuer, og som man maatte antage ogsaa var i Stand til at udrede de forsvindende Beløb, som der er Tale om for hver enkelt saadan Formuebesidder. Som jeg vist sagde, da jeg forelagde Lovforslaget, er der fra vor Side ikke nogen Uvillie til at forhandle. Hvis Ministeriet skulde mene, at andre Fremgangsmaader til Pengenes Tilvejebringelse var mere anbefalelsesværdige, vil vi

selvfølgelig ikke have noget imod at forhandle derom. Vi anser det tværtimod for en Selvfølge, at det Ministerium, der til enhver Tid er det førende, ogsaa maa tale med om, paa hvilken Maade man skal fremskaffe de Penge, der er fornødne, men vi har ikke fundet nogen Anledning til at fortryde, at vi stillede Forslag om at skaffe disse Tilskudssummer paa ca. 20 Mill. Kr. gennem en saadan Beskatning af Formuerne. Vi anser det for at være et rimeligt Objekt, efter at Samfundet ved visse Foranstaltninger og ved visse Ofre har givet disse Formuebesiddere den Fordel, som et ordnet Pengevæsen maa siges at være for dem.

Vi vil fremdeles hævde, at vi ikke ved dette Lovforslags Gennemførelse forringer de Driftsmidler, der staar til Raadighed for Samfundet. Det er muligt, at Ejendomsretten til nogle af disse Penge gaar over fra en Person til en anden, men for Samfundet vil ingen Formindskelse finde Sted af de Driftsmidler, der er nødvendige for Produktionen, og vi kan derfor ikke erkende Berettigelsen af de voldsomme Angreb, der nu og da har været rettet mod os, fordi vi tilraader et saadant Angreb paa Formuerne. Naar vi genkalder i Erindrungen, hvorledes Formuebesiddere til visse Tider har handlet uhyre letsindigt med de Formuer, de har været i Besiddelse af, kan vi ikke faa nogen større Medlidenhed med de Folk, der besidder saadanne Formuer, og kan ikke anse det for urimeligt, at de kommer til at yde et rimeligt Bidrag til Afhjælpning af de Skader, som Spekulation og anden Ødelæggelse har paaført vort Samfund.

Jeg skal selvfølgelig ikke i Forbindelse med dette Lovforslag indlade mig paa en Omtale af de Lovforslag, som i Dag er forelagt, og som jo berører det samme Emne, som jeg her beskæftiger mig med. Jeg kan i og for sig kun se med Tilfredshed paa saadanne Forslags Fremkomst, hvis jeg havde Grund til at tro, at de var alvorligt ment. At man vil yde en ensidig Hjælp til et Par Industrier, kan jo i og for sig kun glæde, hvis det virkelig er Meningen. (*Fraenkel*: Saa glæd Dem og lad være med at staa og insinuere!). Jeg synes ogsaa, det ærede Medlem skulde glæde sig fremfor at blive hidsig og opfarende, for det er dog det ærede Medlems Forslag, vi skal glæde os over. Men i Modsætning til saaledes at ville hjælpe et Par enkelte Erhverv har vi ved den af os foreslaaede Lovgivning tilstræbt at hjælpe alle de Erhverv, der kunde komme i Betragtning. Vi kan ikke se, hvorfor man ensidigt skulde give sig til at